Ч. 19 Середа 26 січня (7 лютого) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмініcтрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адмініcтрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

13. Засїдане з дня 5. лютого 1894.

По відчитаню списү петиций поставив пос. ґр. Ст. Бадені внесене, щоби справоздане Видїлу краєвого о дозволене на приняте поруки чортківскою репрезентациєю повітовою за позичку громади міста Чорткова, придїлене комісиї буджетовій передати комісиї адмініcтрацийній. — Ухвалено.

Комісар правительственний радник Двору ґр. Лось відповідав на інтерпеляциї: 1) пос. Мізя в справі стяганя з громад престаций шкільних в часї, коли вакує посада учителя; 2) пос. Цоля в справі зміни закона о конкуренциї церковній; 3) пос. Окуневского в справі науки язика руского і нїмецкого в школї промисловій в Коломиї.

Що-до першої інтерпеляциї то сказав комісар правительственний, що стягане престаций відбуває ся на основі закона з 1 сїчня 1889 р. Д. зак. кр. ч. 16, арт. 52 бук. д), після котрого мають вплывати до краєвого фонду шкільного емеритального інтеркалярия від опорожнених посад, однак не довше, як через три місяцї від дня опорожненя посади. В практицї буває і так, що престациї стягають ся і довше, бо окружні Ради шкільні не можут знати, доки посада учителя буде вакувати, отже не відписують престаций з гори понад три місяцї; але в таких випадках надплачені квоти уживають ся на покрите залягаючої престациї або на рахунок будучої, фактичної належитости. Однакож скоро лиш громада зголосить ся, то звертає ся їй престацию по відшибненю тримісячної належитости, о скілько громада не залягає з престациями за час минувший. — Щоби однакож подібні жалї не повторяли ся, видасть краєва Рада шкільна заряджене, щоби окружні Ради шкільні удержували в докладній евиденциї всякі опорожнені посади учительскі, а по трох місяцях від часу опорожненя здержували дальший побір престаций на платню учителїв, аж до дня нового обсадженя вакуючої посади.

На другу інтерпеляцию відповів комісар правительственний, що дотичний проєкт закона і резолюцию в сїй справі до правительства предложено ц. к. Міністерству віроісповідань і просьвіти, але рішене доси ще не наспіло. Правительство краєве предложить теперішну інтерпеляцию тому-ж міністерству.

На трету інтерпеляцию відповів комісар правительственний, що інспектор шкіл Іван Франке оглядав школу промислову в Коломиї з припорученя комісиї краєвої для справ промислових, а коли в характері члена комісиї промислової поробив зарядови школи деякі замітки що-до пляну науки, з котрих пп. інтерпелянти невдоволені, то нехай в тім взглядї віднесуть ся до орґанів заряджаючих тою школою, а взглядно до Видїлу краєвого, тим більше, що плян науки в тій школї опирає ся на засадах принятих комісиєю краєвою для справ промислових, а потверджених Соймом.

На внесене пос. Дідушицкого передано справоздане Видїлу краєвого о продажи соли, (о котрім понизше бесїда), окремій комісиї зложеній з 9 маючих вибрати ся членів.

По сїм наступило перше читане внесеня пос. Пілята в справі предложеного правительством Радї державній проєкту о рентових посїлостях і орґанізациї товариств рільничих. Позаяк ся справа вимагає докладного розслїдженя, а сессия соймова єсть коротка, то пос. Пілят вносив: Сойм поручає Видїлови краєвому яко комісиї, щоби проєкт законів о посїлостях рентових і орґанізациї товариств рільничих, предложений правительством Радї державній, розслїдив як зі становища компетенциї законодавчої, так і зі взгляду, о скілько они відповідають потребам нашого краю, а по засягненю мнїня товариств рільничих і институций кредитових, предложив Соймови відповідні внесеня на початку найблизшої сесиї. — Внесене се передано комісиї адмініcтрацийній.

Внесене пос. Ст. Єнджейовича в справі будови зелїзниці Ряшів-Лежайск-Розвадів. відослано до комісиї зелїзничої з порученєм, щоби ще сеї сесиї предложила справоздане.

Дальше наступило справоздане комісиї шкільної зі справозданя краєвої Ради шкільної о станї шкіл народних і семинарий учительских за роки 1891/2 і 1892/3. Комісия вносила: 1) Сойм приймає до відомости справоздане кр. Ради шкільної; 2) Сойм взиває правительство, щоби оно заложило побіч істнуючих вже шкіл видїлових також женьскі школи видїлові о ширшім обемі науки; 3) щоби приступило ще сего року до заложеня нових семинарий учительских; 4) щоби для кождого округа іменувало окремого інспектора і сили помічничі для шкільних Рад окружних.

Видїл краєвий в справозданю о продажи соли у власнім зарядї подає подрібно, що зробив доси в справі орґанізациї продажи соли, а відтак виказує числами, яку скількість соли побрано з жуп по конець 1893 р. Від половини липня по конець грудня 1893 р. побрано 106.201 сотнарів метричних соли. Видїл краєвий кон-

---

19)

Похатник.

(Повість з американьского житя — О. Руппіюса.)

(Дальше).

— Добре, Лесе, але я без гроший не вступлю ся; чи маю хиба кому другому сказати, що они варті, та позичити собі від него на них гроший, щоби він опісля відбив собі ту суму з процентами на вас?

— Дївчині аж очи на верх виступили, як коли-б від страху. — Генрі! — відозвала ся она хрипливим, придушеним голосом — що-ж маю робити? чей же не піду красти або розбивати, щоби вас заспокоїти! Змилуйте ся надїмною! — говорила она дальше і з розпуки впала перед ним на колїна — віддайте менї мої листи, Генрі!

Бакер відвернув ся і пустив ся по хатї. — Ви знов робите менї сцену, Лесе, а знаєте, як я того не люблю — прийду иншим разом знову! — сказав він і пустив ся до дверий — отворив їх —

— Генрі! віддайте менї мої листи! — благала дївчина витягнувши руки до него, але Бакер вийшов з комнати, побіг борзо до свого коня і незадовго щез в темнотї. Він пустив ся в сторону як до Оклї, і гнав кусень дороги по гостинци, але що кінь часто спотикав ся на якесь коріне та ямки, мусїв їхати осторожно вільним кроком.

На дворі було так тихо, що не було чути, щоби навіть хоч один листочок зашелестїв, а тупіт кіньских копит ніс ся далеко по дорозї. Нараз пристанув їздець і став надслухувати, мов би почув якийсь незвичайний шелест — але всюди було тихо, як в могилї. Їхав дальше, аж до вузенької доріжки, що ішла межи обгородженими полями, належачими до Оклї, аж поза хутір і тут взяв ся на бік. Знову пристанув, бо здавало ся єму, що чує якийсь дивний голос — надслухував знову уважно й довго, але в темнотї і тяжкім і тихім воздусї не було чути нї найменшого шелесту. Їхав осторожно дальше, заглядав до Елїотового двора, але не міг вже тут добачити нїгде сьвітла й поїхав тепер скоренько дальше, аж край лїса, що починав ся недалеко від муриньских хат. Тут були в огорожи замкнені ворота і Бакер станув коло них та злїз з коня. Почав бистро розглядати ся доокола, а відтак свиснув злегка — хтось відповів єму таким самим тихим свистом, він привязав коня і перелїз через огорожу — в темнотї побачив він, що хтось вилїз з корчів та іде до него. — Хто там? — спитав він стиха. All right, Sir! — відозвав ся голос Зайферта, а поза ним показало ся ще четверо якихсь людий. — Славно, дїти! — сказав Бакер приступаючи близше — а чи маєте з собою що найпотрібнїйші річи? Добре, але тепер не опізняйтесь анї хвильки; три години дороги, заким дійдемо до ріки, пароход там вже чекає і будемо безпечні. Хто з вас знає найлїпше дорогу через лїс, нехай іде з отсим джентльменом наперед а другі за ними; я возьму Сару з собою на коня. Ідїт же! — Чорні пустились попід огорожу, а Бакер як раз хотїв іти за ними, коли почув, що хтось мов клїщами вхопив єго за руку; він оглянув ся перепуджений — аж нараз зовсїм несподївано заблисло так сильно, що осьвітило цїлу околицю, здавало ся, мов би цїле небо запалило ся, а коло него, як той дух, показала ся Мортонова Леся; загуркотїло раз, другий і третий і стали громи, що аж земля трясла ся, а голос громів так лунав по горах, що здавало ся, як коли-б то доокола раз-по-раз били нові громи. Так було цїлу мінуту, заким послїдний грім прогудїв десь далеко, а Бакер ледви що відзискав слух, коли почув голос Мортонової Лесї: „Генрі, віддайте менї мої листи!“ — „Она мамуть збожеволїла!“ — подумав він собі, й сїпнувшись з цїлої сили хотїв вирвати ся від неї, але она держала єго за руку мов би зелїзними гаками. Коли так нараз стали бити громи, Зайферт і мурини пристанули. — Ідїть дальше, не тратьте анї хвильки часу — відозвав ся Бакер, — така туча могла би й померших в могилї пробудити — я вас за хвильку здогоню — ідїть же, не стійте! Мурини перелїзли з своїм проводирем через огорожу й щезли. — — —

статує, що з признаного єму річного континґенту в скількости 420.000 сотнарів метр. припадає на місяць 35.000 сотн. метр., — то-ж щоби вибрати весь континґент треба було за $5^1/_2$ місяців побрати 192.500 сотн. метр. а тимчасом побрано лиш 106.201 сотн. метр., т. є. лиш 55·17 проц., отже лиш не о много більше понад половину. Такий результат уважає Виділ краєвий рішучо неуспішним.

Фонд краєвий, що правда, в інтересі сільнім не потерпів нїякої страти, бо чистий зиск з 1893 р. виказано в квотї 2.492 зр.; відтак найважнїйша цїль цїлої акциї т. є. дешевша цїна соли, була осягнена, а помимо того загальний результат лихий головно задля того, що з признаного Виділови краєвому континґенту вибрано ледви 55·17 проц., в наслїдок чого полишилась надто велика скількість соли в руках конкуренциї, не звязаної нїяким зобовязанем анї застереженем що до висоти цїни соли. Тож від квестиї вибраня повного континґенту, признаного правительством для Виділу краєвого, завнсить справа, чи цїна соли буде могла бути стало обнижена.

В справі вибраня континґенту разячо впадає в очи різниця, яка заходить між тими трема жупами, котрі так далеко від зелїзниці, що сіль побираєсь лиш фірманками, а тими жупами, з котрих висилає ся завсїгди сіль зелїзницями.

Перші три жупи, т. є. Косів, Ланчин і Делятин, заосмотрюють в сіль 11 повітів всхідних і полудневих, а то: Богородчани, Борщів, Бучач, Городенку, Коломию, Косів, Надвірну, Снятин, Станїславів, Товмач і Залїщики. Континґент, визначений для тих повітів, виносить річно 69.014 сотн. метр., так, що на $5^1/_2$ місяців повинно було вибратись 31.630 сотн. метр., однак вибрали лиш 5.261 сотн. метр., т. є. 16·6 прц. континґенту. Прочі повіти побирають сіль з жуп в Калуши, Долинї, Болехові, Дрогобичи, Стебнику и Ляцкім. Континґент повітів з тих жуп виносить річно 350.986 сотн. метр., то-ж за $5^1/_2$ місяця повинні були вибрати 160.869 сотн. метр., а взяли лиш 100.940 сотн. метр. або 62·75 пр.

Різниця між тими обома числами дїйстно разяча: там менше як $^1/_5$, тут більше як $^3/_5$ континґенту вибрано; там інтерес очевидно схиблений і невдалий, тут вправдї не сьвітло, але все таки значно лїпше розвинений.

Причиною абсолютного неуспіху в жупах, так званих „покутских“, єсть — після гадки Виділу краєвого — обставина, що тут сцентралїзована спедиция, виходяча з самої жупи, не видержує конкуренциї з доставою т. зв. „нагодами“. Повіти, побираючі сіль з жуп покутских, мають безнастанні зносини торговельні з околицями, де суть ті жупи, то-ж можуть для інтересу сільного знаменито вихіснувати ті зносини та користати з повороту фір, везучих від них збіже, спіритус і т. п., щоби за дуже низьку оплату доставити собі соли. Виділ краєвий зачав з тої причини переговори з товариством торговельним і спілкою, щоби зреклись спедициї і достави з тих трех жуп, на що друга сторона згодила ся. Виділ краєвий намірає віддати доставу з тих жуп своїм заступникам, від котрих меткости буде залежіти, щоби доставу так собі зорґанїзували, аби могли вихіснувати всякі „нагоди“, а тогди справа сільна в тих 11 повітах — після гадки Виділу — рішучо полїпшить ся.

Для другої катеґориї жуп загадує Виділ краєвий підвисшити провізию від продажи соли, а се причинить ся до вибраня цїлого континґенту.

„Виділ краєвий підносить рівнож в своїм справозданю, що в торговли солею відграють дуже важну ролю тарифи зелїзничі та що задля їх висоти годї осягнути головної цїли в тій справі, т. є. дешевшої цїни соли. А що ґенеральна дирекция зелїзниць державних не увзглядпила представленя о обнижене тариф, то Виділ краєвий вносить, щоби Сойм візвав правительство: обнизити значно тарифи на зелїзницях для перевозу соли, або бодай на стілько, щоби для пересилки пів ваґонів соли була принята та сама підстава обчислюваня фрахту, що і для пересилок цїлими ваґонами.

В роцї 1892 ухвалив Сойм візвати правительство, щоби змінило, взглядно доповнило інструкцию для місцевих Рад шкільних, видану в р. 1874 — так, щоби репрезентациям громадским і обшарам двірским дати змогу відповідно впливати на укладане щорічних прелїмінарів шкільних, і запевнити контролю над ужитем фондів на удержане школи, а то в спосіб приписаний для буджетів і рахунків громадских в §. 70 закона громадского і §. 30 закона о Репр. пов.

Повисшу резолюцию соймову краєва Рада шкільна зовсїм увзглядпила. Она поручила всїм окружним радам шк., що на будуче місцеві ради шкільні по уложеню прелїмінарів місцевого фонду шкільного, або по замкненю річних рахунків, мають повідомити о тім громадскі зверхности і обшари двірскі з увагою, що прелїмінарі або рахунки можуть сторони конкуренцийні переглянути у предсїдателя місцевої ради шкільної в 14 днях, або можуть в тім часї поробити свої замітки, котрі відтак предложить ся окружній Радї шкільній.

Перегляд полїтичний.

Зараз по скликаню парляменту розпічне комісия буджетова наради над буджетом, котрі скінчать ся мабуть до Великодня. По Великоднї розпічне ся дебата буджетова в новній палатї. Чи новий закон карний прийде ще перед Великоднем під нараду, не знати. Правительство думає предложити також проєкт закона о притулку для піяків.

В австрийскім мінїстерстві фінансів відбували ся в послїдних днях конференциї межи референтами фаховими австрийского і угорского правительства в справі остаточного полагодженя. предложень валютових, котрі мають бути внесені вже в найблизшім часї до обох парляментів. Головним предметом нарад було зредаґоване проєкту закона о стягненю з обігу 200 міл. зр. спільних банкнотів державних і пущене в курс 112 міл. зр. узисканих з позички валютової в цїли стягненя банкнотів державних.

Віденьска ґазета урядова оголосила новий закон о риґорозах на виділї теольоґічнім.

Після найновійших донесень, стан здоровля царя поправляє ся постепенно. О недузї єго доносять тепер, що она була вже так грізна, що коли завізвано телеґрафічно з Москви дра Сахаріна, сумнївано ся вже, чи цар буде жити. Цар лежав вже без памяти, а горячка доходила до 40 степенів. Аж нараз він подужав.

Страчене анархіста Веляна в Парижи відбуло ся так тихо, що нїхто о тім не знав. В ночи принесено ґільотину під охороною 40 вояків. Оборонець анархіста, Ляборі, старав ся ще у Карнота о помилуване злочинця, але Карно підписав вирок смерти. Навіть кат Дайблер дізнав ся аж в послїдній хвили, яка жде єго робота. Велян не хотів перед смертию нї пити, нї їсти; потїхи християньскої від сьвященика не приняв; грозив, що єго смерть буде відомщена; на шафот ішов співаючи тихо, а перед самою смертию крикнув: „Проч з буржуазиєю! Най жиє анархия!“

В Оклї ледви чи коли святкували так невесело Сильвестра, як сего вечера. Олена, скоро лиш смеркло ся, сказала, що її зробило ся чогось не добре та що мусить положити ся, а пан Еліот став її на то робити докори, що она лиш, як та розвезена дитина, не хоче зійти ся з паном Бакером, та ще до послїдної хвилї допікає родичам. Мимо того Олена не виходила зі своєї комнати, а Еліот післав Сару на гору, щоби хтось там був коло неї. А що сподївали ся Бакера, то вечеру відложено, аж на осьму годину. Але Бакер не прийшов. Коли відтак закликали Гельмштедта на вечеру, застав він пана і паню дому в такім настрою, що годї було єму заводити з ними яку розмову. Та й лиш він сам один їв, а при тім і спішив ся, щоби чим скорше звідси вийти. — Ледви що зробила ся десята година, як вже й в цїлім домі не було видко сьвітла; навіть і Гельмштедт задля осторожности загасив свою сьвічку, закурив собі циґаро, та сів собі на бігунове крісло і неспокійний почав думати думку.

Було може пів до одинайцятої, коли він встав, кинув недокурок свого циґара в потахлий огонь і вийшов тихцем з комнати. Щоби не робити нїякого стукоту, узув свої легкі виступцї. Обійшов хату доокола, зиркнув у кожде вікно, чи може ще не спить деякий „зрадник“, але в цїлім домі було темно й глухо, а коли відтак зайшов поза хату, став шукати означеного єму місця. Задні двері були вкриті дашком, що спочивав на чотирох стовпах від підсїня, котре підносило ся так високо, як поверх. Коло них в присподі були по обох боках комори а лиш горішні комнати над ними були до мешканя. Гельмштедт глянув у вікно, котре єму назначила Олена, але й в нїм не сьвітило ся. Роздумавши собі, пошукав він кілька дрібних камінчиків і став ними кидати у вікно. Серце в нїм забило ся сильно, коли станув тепер саме коло стовпів від підсїня і сховав ся, щоби єго хтось не побачив; незадовго почув він, що отвираєсь вікно, а коли глянув до гори, побачив, що у вікнї показало ся щось білого. — Всї сплять! — відозвав ся він півголосом. Тепер доглянув він, що з вікна вихилила ся боязько головка. — Де ви? — почув ся голос з гори, але так тихо, що він ледви дочув. Гельмштедт поступив ся трохи наперед. — Чи чуєте добре, панно Олено, що я до вас говорю?

— Трохи чую — але не говоріть так голосно, бо я аж трохи не згину зі страху, щоби нас хтось не підслухав, та й не знаю, що менї робити? — Гельмштедт більше догадав ся прошептаних слів як їх дочув і зміркував, що то річ не можлива розмавляти ся в той спосіб; а все-ж таки чув він то в собі, що й він сам хотів би дати дївчинї спосіб боронити ся від накидуваного її жениха, й она так само хотїла би того. — Може я підлїзу до вас якось близше! — відозвав ся він тихцем з долини, нагадуючи собі, як виглядає дім і розглядаючись по нїм в темнотї очима. — Може на стопу від присїнка було в присподі перше вікно, до котрого можна було легко дістати ся зі сходів, котрими ішло ся до дверий; коло него вили ся по стїнї якісь вічно зелені повійницї, піддержувані латами, поприбиваними до стїни. З вікна можна було сперти ся ногою на одну з тих лат і при малій лиш зручности дістати ся на дашок підсїня. То й уложив собі Гельмштедт в своїй голові по короткій розвазї, та не надумуючись довго, взяв ся до того. Держачись стовпа від підсїня, станув зараз коло вікна а звідтам ногою на лату при мурі та без великого труду підоймив ся аж до висоти підсїня. Тут була лиш та одна перешкода, що мальований дах був дуже спадистий і він міг по нїм кождої хвилї зсунути ся. Вікна присподу, що сягали аж під сам дах підсїня, мали в горі, широкі, вистаючі ґзимси, а Гельмштедт шукаючи ногою за якоюсь лїпшою опорою, наступив на якийсь примурок і станув нїби трохи безпечнїйше, вхопив ся руками за футрине вікна, на поверсі, виходячого мабуть від сходів, і переступив на широкий ґзимс. Звідси до комнати Олени було ще лиш на вікно за широко, і вже можна було добре розмавляти. — Чуєте тепер, що я говорю? — спитав він знову тихо.

— А де-ж ви стоїте? — шепнула она зі страхом.

— Ось тут на примурку!

— Христа ради, та-ж упадете, пане Гельмштедт, не маєте на чім добре станути, а я мало не згину зі страху, так бою ся, щоби ви не упали!

Гельмштедтови вже й самому здавало ся, що він тут довго не удержить ся; то ще лиш єму помагало, що правою рукою спер ся був на примурок від вікна, під котрим стояв, але той примурок був так вузкий, що рука мусїла єму зсунути ся з него кождої хвилї. — Панно Еліот, я мушу конче з вами поговорити — відозвав ся він і старав ся вхопитись лїпше — вже найвисша пора — позвольте, що я спро-

Новинки.

Львів дня 6 лютого.

— **Іменованя.** Комісарем почтовим у Львові іменований др. Мариян Давидовский.

— **Конкурси.** Зверхність громадска в Хирові розписує конкурс на посаду секретаря громадского з платнею 300 зр. Подаця треба вносити до кінця лютого с. р. — Виділ повітовий в Турці розписує конкурс на посаду лікаря окружного з осідком в Турці. Платня 865 зр. річно. Подаця треба вносити до кінця лютого с. р.

— **З університету.** Степень докторів всїх наук лікарских одержали пп. Диопізий Маркевич з Копичинець і Степан Завильский з Лежайска; а докторат прав дістав п. Василь Дутчак, відвічальний редактор „Буковини“.

K i h. Такі значки віпдуть небавом в жите у всїх школах Долитавщини, а то на основі розпорядженя міністра просьвіти. Знак K буде означати корони, а h сотики (гелери). Ті знаки мають бути писані лише латиньскими буквами і без точки по них.

— **В Татарові** в повіті надвірняньскім буде від 10 с. м. отворена почта і телеграф.

— **Презенту** на Туре деканата старосамбірского одержав о. Сев. Ясеницкий.

— **На будову руского театру** зложили: о. Ів. Парилович зі Злоцкого 1 зр.; — Ос. Плошевский офіциял почтовий з Кракова 1 зр., від п. Юл. Кульчицкого з Освітима; — о. Дерлиця з Ходович 3 зр. 32 кр., зложених на его руки чч. парохіянами з Заболотець; — парохіяне Зарваниці 12 зр.; — Спир. Губчак з Калуша 8 зр. від членів читальнї „Ранна Зоря“ в Калуши; — Мих. Рихвицкий учитель з Полопич коло Яричева 5 зр. 65 кр., а то 5 зр. зібраних на празнику у о. Пелеха в Товщеві і 65 кр. з тарока на іменинах у о. Дольницкого в Ріпневі.

— **Рускі книжки в музею королївства ческого.** Справоздане виділу музею королевства ческого подане на загальних зборах дня 20-го січня 1894 подає дуже цікаві дати о розвою музею. Именно бібліотека взросла року 1893 дуже, а то о 9.000 книжок, з котрих є около 2000 руских. От як стоїть в справоздапю на ст. 12-ій: „Рускпй віддїл був щедро збогаченний именно бібліотекою (понад 2000 томів), котру дарував музеєви писатель п. Ф. Ржегорж, котрий пробувши много лїт межи Русинами в Галичинї, зібрав майже все з новійшої їх літератури, а кромі гого много малоруских друків, виданих на Руси перед р. 1876. Найповнїйший єсть відділ часописий і лїтератури про нарід; також красна лїтература є численно заступлена. При нахилї п. Ржегоржа до студий етноґрафічних легко вирозуміти, що така лїтература народописна в бібліотецї подарований ним найбільше заступлена. Той патріотичний дар заслугує на найгорячійшу подяку а чей Бог дасть, що знайдесь також богато наслїдувателів.

— **Церкву** у Вульцї Мазовецкій в равскім повіті обікрав Іван Мельник з Піддубців. Забрав з церкви 180 зр. грішми, дві позолочувані ложки і инші дрібнїйші річи.

— **Осторожно з кислотою карболевою!** З Гвіздця малого в коломийскім повіті пишуть нам: Наш начальник громади Дмитро Колтуник переплатив неосторожність своїм житем. На наш новий рік вернув він з церкви, зїв обід, а по обіді хотів напити ся вина. Мав він его в шафі, де стояла також і нерозпущена кислота карболева. Отже начальник замість налляти собі вина, наляв собі тої кислоти-отруї. Зараз спізнав страшну помилку, післав по лікаря, той приїхав, але вже не міг нїчого порадити. Колтуник вмер за кілька годин. Хто має у себе кислоту карболеву, най добре пильнує ся.

— **Огнї.** З неосторожности слуг в Бірку старім на фільварку оо. Домініканів згоріла стайня і сім коний, вартости до 2000 зр. — Дня 26 м. м. зрана вибух огонь у дестилярнї нафти і парафіни п. Ст. Щепановского і спілки в Печеніжинї, котрий спалив фабрику зі знарядами і парафіною, через що наробив шкоди на звиш сто тисяч зр. Шкода була в части обезпечена. Огонь повстав з причини, що робітник Іван Сабадаш закурив собі папіроску, а від неї запалила ся бензина. — В Косівци в городецкім пов. згоріло 11 загород, обезпеченої вартости 3260 зр. — В Сновидові згоріли 2 будинки вартости 560 зр.; в Забаришках дім на фільварку, вартости 150 зр., в Стіпцї дім і 2 стирти збіжа, вартости 200 зр.

— **Нещасні пригоди.** В Микулинцях впала 9-місячна дитина Миколи Мартина в котелок з окропом і на смерть попарила ся. — В Радомислю від попареня окропом помер 6-лїтний син Сруля Райса. — На шляху зелїзнічім межи Ланцутом а Переворском упав кондуктор Гавяк з хідника і тяжко зранив ся в голову. Поїзд поїхав, а его аж потім найдено без памяти. Тепер він лїчить ся в Решові. — На шляху межи Загірянами а Волею лужаньскою забила льокомотива на смерть пяного робітника Каз. Подольского з Мшанки. — Від чаду помер Гриць Мартинюк з Королївки; его жінку також зачадїлу відратовано. — В Копичинцях найдено якусь стару селянку замерзлу, з імени незнану. — В Дубровци померла від попареня огнем донька Мариянни Дудек. Бавила ся сїрниками і запалила солому і шмати на печі, де сиділа і через то й попарила. — Від чаду помер в Білї в чортківскім повіті Василь Маковский, слуга на фільварку.

— **З мести.** Пачкар Осип Шабат з Царства польского обікрав був тому два роки Антона Казанецкого з Дубровиці у нас. Дня 20 м. м. прийшов той пачкар до коршми в Дубровицї купувати горівку і на нещасте свое застав у коршмі Казанецкого. Той намовив двох инших господарів і при помочи їх затягнув Шабата до свого дому. Там его всї три християне так смертельно збили, що на другий день уже не жив.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Будапешт 6 лютого. Комісия правнича ухвалила згідно справоздане о законї супружескім, котре нинї має бути предложене палатї послів.

Відень 6 лютого. До Poll. Corr. доносять з Білграду, що правительство сербске в окружнику, розісланім до держав каже, що оно буде старати ся забезпечити права конституцийні, управильнити фінанси для додержаня зобовязань Сербії супротив других держав, буде уникати всяких непорозумінь з сусїдними державами, а евентуальні непорозуміня буде старати ся залагоджувати в мирній дорозї.

Рим 6 лютого. В Ночете коло Каррари арештовано проводиря одної ватаги, Ніколїнїого і 32 его товаришів.

Букарешт 6 лютого. Міністер справ заграничних предложив сенатови угоду торговельну з Австро-Угорщиною.

Софія 6 лютого. Вчера відбули ся торжественні хрестини новонародженого князя.

Рух поїздів зелїзничих

важнийі від 1 червня 1893, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 01	10 41	5·26	11·11	7·36	—
Підволичиск	6 44	3 20	10 16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6 54	3·32	10·40	11 33	—	—
Черновець	6 36	—	10 36	3·31	10·56	—
Стрия	—	—	10·26	7 21	3 41	8 01
Белзця	—	—	9 56	7·21	—	—

Приходять з

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 08	6 01	6·36	9·41	9·35	—
Підволочиск	2 48	10 02	6 21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·46	9·21	5 55	—	—
Черновець	10 10	—	7 11	7.59	12·51	—
Стрия	—	—	1·08	9·06	9·52	2·38
Белзця	—	—	8 16	5·26	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниць державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматі кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби па ц. к. австр. зелїзниць державних. О скілько підручники зівалюють, можна також засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского, він ріжнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

бую до вас дістати ся; менї видить ся, що дістану ся легко, одним кроком на слїдуючий ґзимс!

— Про мене, але ви при тім певно упадете, прецї анї на крок нїчого перед собою не видите!

— Стійте лиш так, як тепер стоїте, панно Олено, ваша біла одїж буде знаком для мене; в найгіршім случаю не так то й дуже високо! — Він посунув ся аж на сам край ґзимсу, вхопив ся правою рукою за футрине від вікна, притиснув ся до муру і хотів поволи зробити один крок дальше, щоби витягненою лївою рукою вхопитись зараз за вікно Олени. Вже чув кінчик слїдуючого ґзимсу під своєю ногою, вже вхопив ся був лївою рукою за вікно, коли нараз виступець зсунув ся і він повис у воздусї держачись лиш одною рукою. Придушений крик дав єму спізнати, що Олена спостерегла его пригоду. Надармо силував ся він підоймити си так високо, щоби колїном оперти ся о ґзимс; все не ставало єму сили, заким на стілько підняв ся. Надармо шукав правою рукою по гладкім мурі, чи не міг би за що зловити ся і вже прийшло єму на гадку, що то буде, коли він упаде, аж нараз почув, що его тягне щось за ковнїр від сурдута в гору. — Пробуйте ще раз! — почув ся тремтячий голос Олени — старайтесь всїми силами, я вам поможу! — Сила, яка его тягнула, аж здивувала его. Ще раз добув він всїх своїх сил і почув ґзимс під своїм колїном, вхопив ся правою рукою за вікно і підніс ся — але Олена все ще его тягнула. Гельмштедтови здавало ся, що то не що иншого, лиш єї взяв так нараз корч, коли она все ще его тягне, й лиш длятого, що того побоював ся, влїз чим скорше через вікно до комнати. Олена упала без памяти єму таки в руки.

Огонь в комину вже був потах, але грань ще сьвитила ся і пускала слабе сьвітло на стїну комнати. Гельмштедт держав дївчину в легенькім білю як які сьвятоцї і тулив до серця, а живчик его бив ся в нїм, як в горячцї. Зразу хотів десь єї положити і приводити до памяти, але зміркував, що скоро лиш она очи отворить, то єму хиба лиш знов зараз через вікно на двір — а тепер міг ще держати єї в своїх руках! Дивив ся в єї слабо осьвітлене, поблїдле личко і она видала ся єму ще красшою, як в повній силї молодечого розцьвіту. Нахилив ся над нею і погадав собі: „Коби лиш одну каплю щасливости, а відтак вже жити нею цїле житє!“ — і дрожачи на цїлім тїлї притулив легенько свої уста до єї. Але ледви що підніс голову, як і она вже розкрила очи, мов би він єї пробудив, та видивилась на него й усьміхнулась. В тій же хвили опамятавшись, схопила ся переляканa, відступила ся від него і почервонївшись сказала: „Пане Гельмштедт, бійтесь Бога!“ —

— Я вже іду, панно Олено,— відповів він і силував ся не дати пізнати, що голос его дрожить — я побачив, що ви омлїваєте і лиш длятого зайшов сюди.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий**.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.